

Sygn. akt V W 4800/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 czerwca 2015 r., 15 lipca 2015 r., 13 sierpnia 2015 r. 2 września 2015 r. i 28 września 2015 r. sprawy, przeciwko **M. K. (1)** c. M. i A. z domu S. ur. (...) we W.

obwinionej o to że:

w okresie od marca 2013r. do 24.04.2014r ze złośliwości w celu dokuczenia niepokoila w W. na ul. (...) E. K. poprzez utrudnianie wyjścia na klatkę , robienie zdjęć podczas wchodzenia do budynku zaczepek słownych typu „bój się” oraz pokazywanie środkowego palca,

tj. za wykroczenie z art.: 107 KW

orzeka

I. Obwinioną **M. K. (1)** uznaje za winną tego, że w okresie od maja 2013 r. do dnia 24.04.2014 r. w W. przy ul. (...) w celu dokuczenia złośliwie niepokoila E. K. poprzez utrudnianie wyjścia na klatkę, robienie zdjęć podczas wchodzenia do budynku, zaczepki słowne typu „bój się” oraz pokazywanie środkowego palca, tj. uznaje ją za winną popełnienia wykroczenia z art. 107 kw i za to na podstawie art. 107 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

II. Zasadza od obwinionej 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 4800/14

UZASADNIENIE

M. K. (1) została obwiniona o to, że w okresie od marca 2013r. do 24.04.2014r ze złośliwości w celu dokuczenia niepokoila w W. na ul. (...) E. K. poprzez utrudnianie wyjścia na klatkę , robienie zdjęć podczas wchodzenia do budynku zaczepek słownych typu „bój się” oraz pokazywanie środkowego palca, tj. za wykroczenie z art.: 107 kw

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) wraz z mężem i dziećmi w styczniu 2011 roku wprowadzili się do mieszkania nr (...) położonego w W. w bloku przy ul. (...). W tym samym bloku pod nr (...) mieszkają małżonkowie Ł. C. i Z. C.. Małżonkowie C. posiadają córkę E. K., która odwiedza ich w ich mieszkaniu. Pomiędzy małżonkami C. i K. istnieje konflikt. Z uwagi na zachowanie rodziny K. małżonkowie C. zamontowali przy drzwiach wejściowych do mieszkania kamerę monitoringu. W związku z konfliktem z małżonkami C., M. K. (1) zaczęła zachowywać się uwagi na zachowanie rodziny K. niewłaściwie także w stosunku do ich córki E. K., w czasie, gdy odwiedzała ona swoich rodziców w ich mieszkaniu. W dniu 29 maja 2013 roku, gdy E. K. była w ciąży i wracała wraz z Ł. C. do jej mieszkania, M. K. (1) otworzyła drzwi wejściowe

do swojego mieszkania i zaczęła robić zdjęcia E. K. i jej matce w bliskiej odległości od nich. Gdy E. K. zapytała się jej o powód takiego zachowania, M. K. (1) zamknęła drzwi wejściowe do swojego mieszkania. W tym samym dniu M. K. (1) nie pozwoliła E. K. przejść przez klatkę schodową i wejść do mieszkania jej rodziców, w ten sposób, że zatarasowała jej przejście odkurzaczem i nie pozwalała przejść przez kilka minut, pomimo tego, że E. K. była w tym czasie w zaawansowanej ciąży. W następnych miesiącach w związku z porodem E. K. nie odwiedzała swoich rodziców w ich mieszkaniu. W okresie od stycznia 2014 r. do 24 kwietnia 2014 r., gdy E. K. ponownie zaczęła przyjeżdżać do mieszkania swoich rodziców, M. K. (1) wielokrotnie zachowywała się niewłaściwie w stosunku do niej, w ten sposób, że pokazywała E. K. środkowy palec, krzyczała z balkonu „to ten pierdolony bachor”, próbowała robić zdjęcia jej i jej rodzinie, zaczęła słownie mówiąc „bój się.

W dniu 29 kwietnia 2014 r. E. K. złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia przez M. K. (1).

W (...) Wydziale Karnym (...) prowadzone było postępowanie w sprawie M. K. (1), M. K. (2), M. K. (3) i z oskarżenia wzajemnego E. K.. M. K. (1) była oskarżona o to, że w okresie od stycznia 2014 r. do 24 kwietnia 2014 r. znieważała wielokrotnie E. K. zwracając się do niej „ty suko”, tj. o czyn z art. 216 § 1 kk (I czyn) i o to, że w dniu 24 kwietnia 2014 r. dwukrotnie kierowała w jej stronę obraźliwy gest wykonany środkowym palcem dłoni, tj. o czyn z art. 216 § 1 kk (II czyn). Wyrok wydany w niniejszej sprawie jest nieprawomocny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej M. K. (1) /k. 56, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:04:50 do godz. 00:05:12 oraz od godz. 00:55:35 do godz. 00:56:04/, zeznań świadka E. K. /k. 2v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:05:50 do godz. 00:33:33/, zeznań świadka Ł. C. /k. 5v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:34:22 do godz. 00:55:34 oraz od godz. 00:56:05 do godz. 01:07:22/, zeznań świadka Z. C. /k. 7v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 01:08:19 do godz. 01:21:00/, a także protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 1-1v/, notatek urzędowych /k. 12, 13/ oraz kserokopii wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawie(...)

Obwiniona M. K. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na zadawane pytania. Na rozprawie sądowej w dniu 2 września 2015 r. odnosząc się do zeznań Ł. C. wyjaśniła, iż świadek dwukrotnie nasyłała na nią i jej męża swoją córkę, a także zastraszala i gnębiła jej najmłodsze dziecko. /k. 56, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:04:50 do godz. 00:05:12 oraz od godz. 00:55:35 do godz. 00:56:04 wyjaśnienia obwinionej M. K. (1)/

M. K. (1) ma 43 lata. Jest zamężna, posiada dwoje dzieci na utrzymaniu. Z zawodu jest farmaceutką. Osiąga dochód w wysokości ok. 1200 zł. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 56, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:01:45 do godz. 00:03:54 wyjaśnienia obwinionej M. K. (1)/

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej M. K. (1), która nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie zasługują na uwzględnienie. Wyjaśnienia te są sprzeczne z wzajemnie uzupełniającymi się zeznaniami świadków E. K., Ł. C. i Z. C. i należało je uznać za przyjętą przez nią linię obrony, która nie znajduje odzwierciedlenia w faktach.

Zachowanie obwinionej, które oceniać należy jako złośliwe niepokojenie, potwierdzają przede wszystkim zgromadzone dowody w postaci zeznań powołanych świadków. Nietrudno zauważyć, iż niniejsza sprawa ma swoje źródło w konflikcie, jaki od lat prowadzą ze sobą rodziny C. i K. – sąsiedzi z bloku położonego w W. przy ul. (...). Nietrudno zauważyć również, iż niechęć M. K. (1) wobec małżonków C. skierowana została także w stosunku do E. K., która jest córką małżonków C.. W ocenie Sądu sytuacja ta spowodowała, iż obwiniona w celu dokuczenia w sposób złośliwy zachowywała się w stosunku do E. K..

Sąd w pełni podzielił zeznania pokrzywdzonej E. K. /k. 2v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:05:50 do godz. 00:33:33/, która w jasny i spójny sposób przedstawiła zachowania obwinionej i sposób w jaki

była przez nią złośliwie niepokojona. Pokrzywdzona zaznaczyła, iż jej rodzice pozostają w konflikcie z sąsiadami – rodziną K. i niechęć rodziny K. została skierowana również w stosunku do niej. Podkreśliła, iż przedstawione przez nią zdarzenia dotyczące tarasowania przejścia przez obwinioną oraz wykonywania przez nią zdjęć pokrzywdzonej z bliska miały miejsce w dniu 29 maja 2013 r. Podkreśliła ona również, iż nie jest w stanie przypomnieć sobie wszystkich złośliwych zachowań M. K. (1) w stosunku do niej i że takie działania obwinionej jak jednakowe wyzwiska, pokazywanie środkowego palca, wyśmiewanie i robienie zdjęć, mają miejsce prawie podczas każdej jej wizyty w mieszkaniu rodziców. Pokrzywdzona wskazała, iż po wydarzeniach z dnia 29 maja 2013 r. w związku z narodzinami dziecka nie przyjeżdżała do mieszkania swoich rodziców. Przyznała ona także, że nasilenie złośliwych zachowań M. K. (1) w stosunku do niej miało miejsce od stycznia 2014 r. do połowy 2014 r.. E. K. zeznała, iż obwiniona w tym okresie pokazywała jej środkowy palec, krzyczała z balkonu „to ten pierdolony bachor”, próbowała robić zdjęcia jej oraz jej rodzinie.

Zeznania pokrzywdzonej E. K. korespondują również z zeznaniami jej rodziców świadków Ł. C. /k. 5v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 00:34:22 do godz. 00:55:34 oraz od godz. 00:56:05 do godz. 01:07:22/ i Z. C. /k. 7v, e-protokół rozprawy z dnia 2 września 2015 r. od godz. 01:08:19 do godz. 01:21:00/, którzy potwierdzili niewłaściwe zachowanie obwinionej w stosunku do ich córki. Podkreślili oni, iż w związku z niewłaściwym zachowaniem pana K., który uszkodził drzwi wejściowe do ich mieszkania, za co został skazany wyrokiem, zamontowali oni na klatce schodowej kamerę monitoringu.

Ł. C. w złożonych zeznaniach potwierdziła, iż była świadkiem zdarzenia w czasie którego obwiniona utrudniała przejście przez klatkę schodową pokrzywdzonej, tarasując przejście odkurzaczem, pomimo tego, że pokrzywdzona była wówczas w ósmym miesiącu ciąży. Przyznała ona również, iż była świadkiem tego jak obwiniona robiła zdjęcia pokrzywdzonej, a następnie zamknęła się w mieszkaniu. Potwierdziła ona także, iż nie była świadkiem zdarzenia, w czasie którego obwiniona atakowała pokrzywdzoną słowami typu „bój się”, wskazując przy tym, iż informacje na temat powyższych zdarzeń powzięła ona z opowieści swojej córki. Odnosząc się zaś do wydarzeń z dnia 24 kwietnia 2014 r. Ł. C. zeznała, iż tego dnia jej córka wraz ze swoim synem i psem przyjechała ją odwiedzić w jej mieszkaniu. Podkreśliła ona, iż w czasie wizyty ona sama wyszła z psem na spacer, natomiast jej córka z dzieckiem udali się do sklepu. Wskazała ona, iż kiedy jej córka wróciła ze sklepu opowiedziała jej, że obwiniona i jej mąż śmiali się i nazywali wulgarnie jej dziecko. Ł. C. podała także, iż tego samego dnia, gdy wraz z córką i mężem przebywała ona na balkonie zauważyła, że małżonkowie K., którzy przebywali wówczas w samochodzie, widząc ich stojących na balkonie otworzyli szyby samochodu i pokazali w ich kierunku środkowy palec.

Z. C. w złożonych zeznaniach potwierdził, iż nie był naocznym świadkiem żadnego ze zdarzeń opisanych w zarzucie. Podkreślił jednak, iż jego córka opowiadała mu o niewłaściwych zachowaniach obwinionej w stosunku do niej polegających na tamowaniu przejścia na klatce schodowej, atakowaniu jej słowami typu „bój się”, a także pokazywaniu środkowego palca.

Sąd w pełni podzielił zeznania powyższych świadków, gdyż są one spójne oraz korespondują ze sobą. Pokrzywdzona oraz jej rodzice w jasny i dokładny sposób przedstawili zachowania obwinionej, które miały na celu dokuczenie E. K..

Oceniając pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy, nic do sprawy nie wniosły nagrania z monitoringu /k. 92/ złożone przez pokrzywdzoną oraz zdjęcia /k. 8-11/. Na powyższych nagraniach oraz zdjęciach nie zarejestrowano żadnych negatywnych zachowań pomiędzy stronami niniejszego postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe ujawnione na rozprawie dowody pozaosobowe z dokumentów. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd miał na uwadze fakt, iż M. K. (1) została oskarżona o czyny z art. 216 § 1 kk polegające na tym, że w okresie od stycznia 2014 r. do 24 kwietnia 2014 r. znieważała wielokrotnie E. K. zwracając się do niej „ty suko” oraz na tym, że w dniu 24 kwietnia 2014 r. dwukrotnie kierowała w jej stronę obraźliwy gest wykonany środkowym palcem dłoni, tj. o czyn z art. 216 § 1 kk. Wskazać należy, iż postępowanie prowadzone w w/w sprawie dotyczyło czynów z art. 216 § 1 kk, tj. znieważania E. K. przez obwinioną M. K. (1). Natomiast przedmiotem niniejszego postępowania był zarzut złośliwego niepokojenia E. K. przez obwinioną M. K. (1), tj. czynu z art. 107 kw. Znamiona czasownikowe czynu z art. 216 § 1 kk, tj. znieważania, nie pokrywają się ze znamionami złośliwego niepokojenia w rozumieniu art. 107 kw.

Obwinionej zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 107 kw. Stosownie do art. 107 kw, odpowiedzialności z tego przepisu podlega ten, kto w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoi. Przedmiotem ochrony przepisu art. 107 kw jest więc spokój psychiczny człowieka, przeciwdziałanie frustracji, irytacji oraz innym formom dyskomfortu psychicznego. Strona podmiotowa wykroczenia określonego w art. 107 kw polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego – działanie sprawcy jest ukierunkowane na dokuczenie innej osobie i charakteryzuje się „złośliwością”. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie IV KK 324/10). Złośliwe niepokojenie w rozumieniu art. 107 kw to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku, polegające na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej (np. wysyłanie przykrych listów, głuche telefony, pukanie do drzwi i uciekanie). (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie III KK 213/12). Czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 kw polega na działaniu kierunkowym – „w celu dokuczenia innej osobie”, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Nawet samo stwierdzenie umyślności działania nie daje podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za wykroczenie penalizowane tym przepisem. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie III KRN 44/95).

Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinioną, całość okoliczności sprawy, w tym w szczególności zeznania świadków – wskazują na to, że obwiniona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim oraz że jej działanie nacechowane było złośliwością w celu dokuczenia córce swoich sąsiadów, z którymi jest skonfliktowana. Zachowania M. K. (1) polegały na dokuczaniu E. K. poprzez utrudnianie jej wyjścia na klatkę, robienie jej zdjęć podczas wchodzenia do budynku, zaczepianie jej słownie typu „bój się” oraz pokazywanie jej środkowego palca.

Zwrócić należy przy tym uwagę na to, że konieczne było dokonanie korekty opisu czynu ujętego w zarzucie. Z informacji przedstawionej przez pokrzywdzoną wynika, iż złośliwe jej niepokojenie przez obwinioną poprzez utrudnianie wyjścia na klatkę, robienie zdjęć podczas wchodzenia do budynku, zaczepki słowne typu „bój się” oraz pokazywanie środkowego palca, miało miejsce w okresie od maja 2013 r. do dnia 24.04.2014 r..

Działanie obwinionej od maja 2013 r. do dnia 24.04.2014 r. polegające na niepokojeniu pokrzywdzonej prawie podczas każdej jej wizyty w mieszkaniu rodziców świadczą o znacznym natężeniu złośliwości i chęci niepokojenia w sposób dotkliwy i zapewniający uciążliwość dla adresata.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 107 kw zagrożone jest karą ograniczenia wolności, karą grzywny do 1500 złotych albo karą nagany. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 300 zł jest adekwatna do sytuacji materialnej obwinionej i stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej. Poprzez orzeczenie względem obwinionej wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa. W ocenie Sądu orzeczona kara uświadomi obwinionej naganność i sprzeczność z prawem jej postępowania, wiążącego się ze złośliwym niepokojeniem innej osoby.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych

wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.